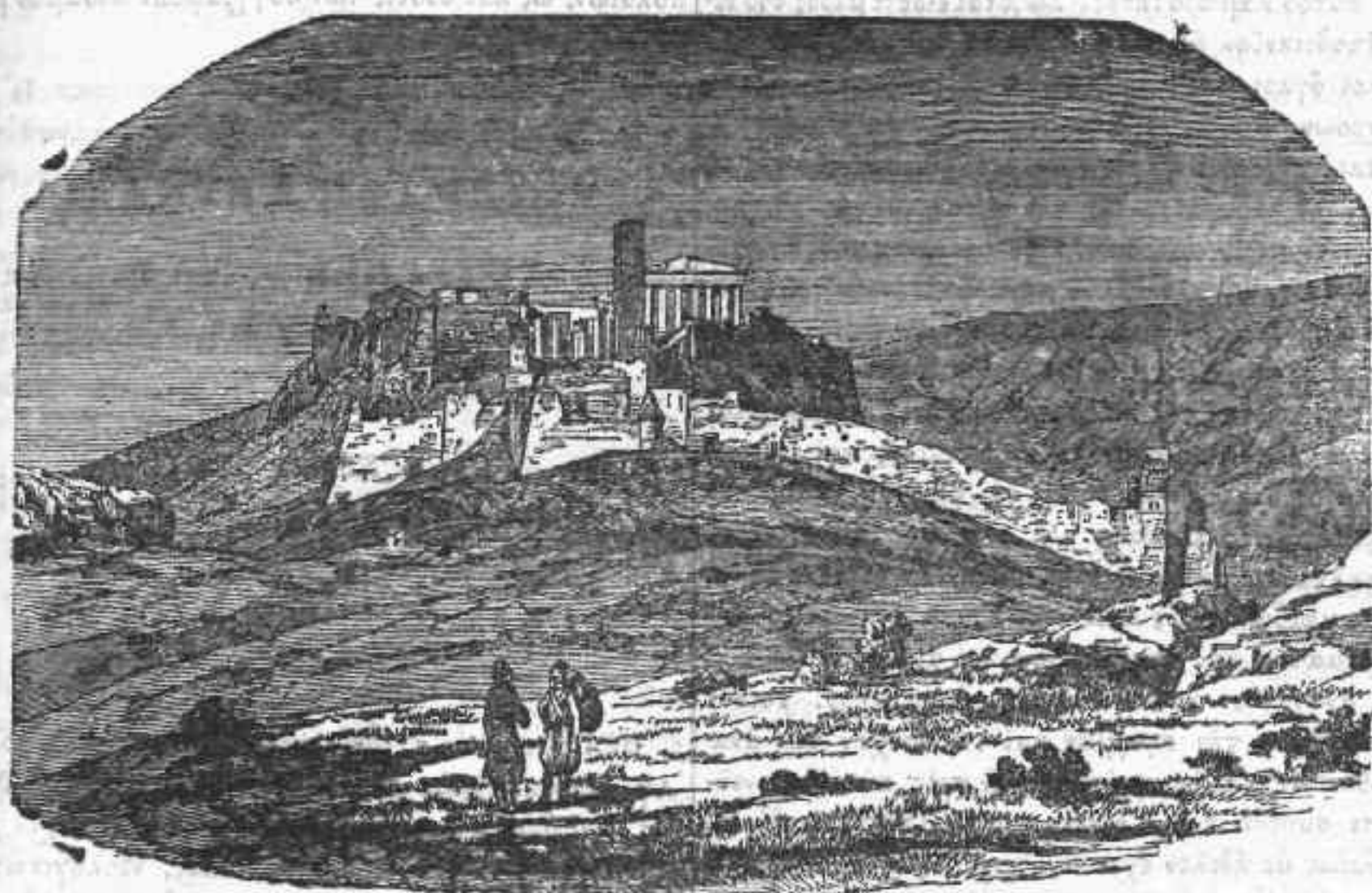

Ἀκρόπολις Ἀθηνῶν.

τὴν ἀναβάθραν. Ὁ τοῖχος 110 πόδας ἀπέχων ἀπὸ τῶν προπυλαίων τὸ πρόσωπον, σύγκειται ἐκ μαρμάρων ἀνίσων, κακῶς συντηρησμένων, προφανῶς ἐκ διαφόρων μνημείων συμπεφορημένων, καὶ τινῶν βεβλαμμένων πρὶν ἐνοικοδομηθῶσιν. Ἀνω, τὸν τοῖχον κοσμεῖ θριγκὸς, τὰς αὐτὰς διαστάσεις ἔχων μὲ τὸν τῆς μικρᾶς τῶν προπυλαίων στοᾶς, καὶ συγκείμενος ἐκ μετοπῶν καὶ τριγλύφων, καὶ ἐκ προμόχθων μετὰ σταγόνων. Ἀλλὰ αἱ τρίγλυφοι εἰσὶν ἐκ πόρου, ληφθεῖσαι ἀπὸ τινος οἰκοδομήματος ὁμοίας ὕλης, οὐ πολλὰ λείψαντα σώζονται ἐμπρὸς τῶν προπυλαίων, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Γῆς καὶ Χλόης. Προσέτι δὲ τὰ κοσμήματα δὲν κατέχουσι πάντοτε τὴν οἰκείαν θέσιν, ἀλλ' ὑπὲρ τὰς προμόχθους, φέρ' εἰπεῖν, ἐτέθησαν ταινίαι μετὰ σταγόνων, αἱ ἀνήκουσι ὑπὸ τὰς τριγλύφους. Ταῦτα φαίνονται ἀποδεικνύοντα ἐποχὴν οἰκοδομῆς καθ' ἣν ἐνώζοντο μὲν πῶς εἰσέτι αἱ ἀρχαῖαι οἰκοδομικαὶ παραδόσεις, ἡ καὶ εἶχον οἱ οἰκοδόμοι τὴν ὀρθὴν κρίσιν νὰ θέλωσι τὰ ἀρχαῖα ἔργα ν' ἀπομιμῶνται, ἀλλὰ δὲν ἤθευρον οὐδὲ μιμηταὶ ἀκριβεῖς νὰ γίνωνται πλέον.

Περὶ τοῦ ὅτι ὁ τοῖχος οὗτος εἶναι τοῦλάχιστον μεταγενέστερος τοῦ Ἀριστοφάνους, μάρτυς ἡ Λυσιπείδης αὐτῇ, ἐν ἣ ὁ Κινησίαις ἀνέρχεται πρὸς τὸ τῆς Γῆς καὶ Χλόης ἱερὸν, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ, εἰς τὰ προπύλαια φρουροῦσα, κατέρχεται πρὸς αὐτὸν, καὶ μετὰ βοήθειαν συνδιάλεξιν προτείνει νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Πηνό. Πρόδηλον εἶναι ὅτι, ἂν εἰς τοσαύτην ἀπόστασιν ἐμπρὸς τῶν Προπυλαίων ὑπῆρχεν ἄλλος κεκλεισμένος περίβολος, ἡ συνέντευξις τῶν δύο συζύγων θὰ ἦτον ἀδύνατος, ἐκτὸς ἂν ὑπὲρ τὸν πάντως ταπεινὸν τοῖχον ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς προτείχισμα τῆς Ἀκροπόλεως, εἶχε πηδῆσαι ὁ Κινησίαις, ὅπερ ἡ θέλων εἶσθαι ἔρμαιον διὰ τὸν Ἀριστοφάνην, ἡ ἂν ἡ σύζυγος τοῦ Κινησίου ἐφρούρει οὐχὶ εἰς τὰ Προπύλαια,

ἀλλὰ ἐξω τῆς μικρᾶς ἐκείνης θυρίδος, ἥτις τότε αὐτῇ ἔπρεπε νὰ καλῆται προπύλαια, καὶ οὐχὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς, σήμερον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γνωστὸν, οἰκοδόμημα. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ συμπεράνωμεν καὶ περὶ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν Προπυλαίων ὑπὸ τῶν γυναικῶν διὰ ζέοντος ὕδατος κτλ. Ἡ οἱ ἄνδρες εἶχον ἤδη κυριεύσει τὸν πρῶτον περίβολον καὶ ἀναβῆ τὴν ἀναβάθραν, ὥστε νὰ μάχωνται ἤδη πρὸ τῶν προπυλαίων, καὶ τότε δικτὶ ὁ Ἀριστοφάνης νὰ παρσιωπήσῃ ἐν πρώτιστον μέρος τοῦ δράματός του, ἡ προπύλαια ἦσαν ἡ μικρὰ θυρίς, καὶ τότε τί ἦτον ἡ πεντάπυλος ἐκείνη στοᾶ; Μὴ ἦτον ἡ ὀπλοθήκη τοῦ Λυκούργου καὶ μάλιστα τὸ παλάτιον τοῦ Θεμιστοκλέους, ὡς ἔλεγον ἐπὶ τοῦ Μεσαιῶνος;

Πρὸς τοὺς χαρακτῆρας καὶ τοὺς λόγους τούτους συμφωνεῖ ἀκριβῶς ἄλλη τις περὶστασις, ἥτις ἀποδεικνύει ἀναμφισβητήτως τὴν ἐποχὴν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τοῖχου, μετὰ τῆς θύρας καὶ μετὰ τῆς ἀναβάθρας. Ὁ εἰς τῶν μεγίστων θεμελιωδῶν λίθων τοῦ τοῖχου, ὁ παρὰ τὴν θύραν, ἀνεῖ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας τοθεῖς ἐκεῖ ἀμέσως ἐπὶ τῆς τοῦ τοῖχου θεμελιώσεως, φέρει ἐπιγραφὴν ἀναθηματικὴν τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τῶν τοῦ Αὐγούστου περίπου, ἀλλὰ ἀνεστραμμένην, ὥστε τὰ γράμματα ἔχουσιν ἄνω τοὺς πόδας. Τοῦτο ἀποδεικνύει πρῶτον, ὅτι ὁ φέρων αὐτὴν λίθος ἦν βῆθρον, ἐπιγραφὴν πρὶν ἢ ἐνταχθῆ, καὶ δεύτερον ὅτι ἐχρησίσμευσεν εἰς τὴν τοῦ τοῖχου οἰκοδομήν κατ' ἐποχὴν ὅτε οἱ Ῥωμαῖκοὶ χρόνοι εἶχον τοσαύτον παρέλθει, ὥστε τῶν μνημείων αὐτῶν ἐγένετο χρῆσις ὡς ὕλης οἰκοδομικῆς. Ἡ ἐποχὴ δὲ αὕτη εἶναι ἡ χριστιανικὴ. Ὅταν ὁ χριστιανισμὸς κατέκτησε τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πολυθεϊσμοῦ, μετεποίησε τὸν Παρθενῶνα πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς νέας λατρείας, οὐχὶ μὲν ἴσως μετὰ φιλοκαλίας, ἀλλὰ, ὡς γνωστὸν, μετὰ πολυτελείας ἀξίας τῆς ἀρ-